

riksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) min Anerkjendelse for den Maade, hvorpaa han har lagt sine Tanker frem for Publikum. Jeg tror, at vi, naar Alle kunde behandle vore Modstandere saaledes, som han behandler sine i den gule Bog, kunde vi komme til en rolig Forhandling. (En Stemme: Da var han haard nok idag!) Ja, det var han ogsaa, men een Gang er ingen Gang, og de Herrer ville vist give mig Ret i, at den Maade, hvorpaa han har bragt sine Tanker ud i Verden, ikke kan saare os, uagtet vi ere hans Modstandere. Jeg kunde ønske, at vi havde hørt lignende Udtalelser fra den ærede Finanzminister; men det forekom mig, at hans Foredrag forleden Dag ikke var holdt i den Form. Jeg vil ikke sige, at det var holdt i „Dagstelegrafens“ Tone, men det forekom mig dog, at det var af den Art, som maa virke ophidsende overfor Modstanderne, f. Ex. ved saadanne Uttringer, at Flertallet ikke mente det alvorligt. Jeg tror, at vi saavel heri Salen som udenfor maa behandle Folk saaledes, at man viser, man har den Tro, at Modstanderne ærligt ville Noget. Det er en urigtig Maade, hvorpaa vi behandle hverandre, navnlig i vor Presse, thi hvor uenige vi end kunne være, maa vi dog respektere Modstanderne og tro, at de kæmpe for deres Overbevisning. Det maa vi ogsaa komme til i denne Sal, dersom vi skulle gøre en frugtbar Forhandling om dette Spørgsmaal. — Jeg skal slutte med at anbefale Flertallets Forslag, uagtet jeg ikke hylder Alt, hvad der staar i Betænkningen. Navnlig har den lagt temmelig stærk Vægt paa, at Sjenden vil møde paa Sjælland, hvad jeg ikke er vis paa; det kan godt ske et andet Sted. Jeg er ogsaa noget i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at bygge flydende Søforter; men jeg stoler paa, at den Sag er undersøgt tilbunds, og derfor vil jeg følge de Herrer.

Jagd: Jeg skal ikke optræde som Sagkyndig overfor den sidste ærede Læser. Jeg vilde jo ei heller efter hans Udtalelse derved vindicere mig synderlig Afkomst til at blive hørt med større Tillid. Der er imidlertid enkelte Fakta, jeg vil bede ham at tænke over. Maaffe kunne de bidrage til at berigtige hans egen Sagkundskab. For det Første skal jeg da bemærke, at naar han udtalte, at det, at Dannevirke blev besat i Vinteren 1863—64, var et Vidnesbyrd om, hvorledes de militære Sagkyndige kunde tage fejl, saa siger jeg: nei, det indeholder ikke noget Vidnesbyrd i saa Henseende. Det skete neppe af militære Grunde, men af politiske Grunde. Man veed jo, at det blev paabudt af Regjeringen, og de Meza's Skrivelser til den sffendilge Overbefalingsmand, da Krigen blev aabnet, staar i god Samklang med, at det var en politisk Demonstration, der foranledigede ham til at befætte Dannevirkestillingen, hvorfor han ogsaa traf sig tilbage,

da dette Formaal var opnaaet. Det Faktum, der angaar Dannevirkestillingen, beviser altsaa Intet om, at de militære Sagkyndige have taget fejl. Og lige saa lidt bevises der Noget i saa Henseende ved, hvad Læseren ansførte om Dybbøllstillingen, thi min ærede Nabo fra Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), hvis Uttringer han syntes at sigte til, fremhævede som en væsentlig Marsfag til den uheldige Gang, som Krigen i 1864 fik, at man ikke havde udført disse Værker navnlig ved Dybbøll, overensstemmende med de Planer, som de Sagkyndige havde udarbejdet. Man troede at kunne affeie disse vigtige militære Opgaver med meget ubetydelige pekuniære Offre, som kun udgjorde en meget ringe Del af, hvad der var forlangt dertil. Deri ligger en meget vigtig Marsfag, og jeg vil sige det ærede Medlem, at det er en Bet, vi have fulgt ikke alene dengang, men stadig senere, og som vi ogsaa nu ere i Begreb med at følge, at det, vi skulle gjøre, gjøre vi ikke i rette Tid og i tilstrækkelig Omfang. Blandt de besynderlige Meninger, der ere komne frem under denne Forhandling, er der een, som jeg heller ikke kan unblade at udtale mig om. Den er kommen til Orde baade fra den sidste ærede Læser og fra flere andre ærede Medlemmers Side. Man synes nemlig at være af den Anskuelse, at det at bygge en stærk Fæstning medførte den ganske eiendommelige Fare, at, naar der blev Uroligheder i Europa, naar 2 Magter truede med at komme i Krig med hinanden, saa skulde disse Magter, om ogsaa det Land, Fæstningen tilhører, stod udenfor Krigen, være saa lystet efter at rende Panden mod denne Fæstning, at man kastede sig over den, blot fordi den var en stærk Fæstning. Dette Motiv har jeg ikke hørt andre Steder end her, at det, at man befæster Kjøbenhavn, skulde give andre krigsførende Magter en særlig Fristelse til at bemægtige sig Kjøbenhavn. Dette tror jeg dog er en Illusion. — Naar det ærede Medlem for Alborg Amts 5te Valgkreds (Holm) udtalte sin Forundring over, at Flertallets Forslag ikke havde fundet større Anerkjendelse, og at intet Medlem fra den anden Side havde sluttet sig til dette Forslag, saa kan dette efter min Anskuelse slet ikke vække nogen Forundring. Der er nemlig til Flertallets Forslag knyttet Betingelser, som gjøre det fuldkomment umuligt for os Andre at gaa med dertil, uagtet jeg kan sige med fuld Overbevisning, og det ville ogsaa mine følgende Uttringer vise, at jeg ærligt og oprigtigt slutter mig til den Grundtanke, som Flertallet udtaler i Begyndelsen af sin Betænkning; men der er kommet andre Punkter til i Betænkningen, som det er aldeles umuligt for mig at gaa ind paa. Jeg vil henvende det Spørgsmaal til det ærede Flertal: „Hvor er Danmarks svageste Punkt?“ Man maa forudsætte, at enhver Sjende vil gjøre Angreb paa det Punkt, hvor han hurtigt, sikrest og lettest kan opnaa sin Hensigt. Danmarks svageste Punkt er